

Det såg rätt otäckt ut. Jag undrar vad gumsen tänkte när de åt upp honom! tänkte Walter för sig själv. Och i detsamma gick en kall rysning över hans rygg från tröjkragen ända ner i stövelskaftet.

- Det är bäst att jag trummar, tänkte han återigen, och så började han trumma. Det lät illa. Där kom ett eko från rian, och det lät nästan som ett vargtjut. Trumpinnarna styvnade i Walters händer, och han tänkte: nu kommer de!

Ja, riktigt, med detsamma syntes ett rödbrunt lurvigt varghuvud titta fram ur rian. Vad gjorde Walter nu? Jo, den tappre Walter, som ensam rådde med fyra, kastade trumman ifrån sig, tog till fötter och sprang och sprang det snabbaste han kunde tillbaka till kvarnen.

Men o ve! Vargen sprang efter. Walter såg sig om. Vargen var kvickare än han och bara några steg bakom honom. Desto fortare sprang Walter. Men förskräckelsen fick makt över honom, han varken hörde eller såg något mera, han sprang över stockar, stenar och diken, han tappade trumpinnarna, sabeln, bågen, väderpistolen, och i den förskräckliga brådskan snavade han över en tuva. Där blev han liggande, och vargen hoppade på honom...

Hu, det var en ryslig historia! Nu tror du visst, att det är slut med Walter och alla hans äventyr. Det vore synd. Men bli ej så förskräckt, det var inte så farligt ändå. Det var en beskedlig varg, den vargen. Nog hoppade han på Walter, men han ruskade honom bara i tröjan och nosade honom i ansiktet. Och Walter skrek, ja han skrek i högan sky.

Till all lycka hörde Jonas hans nödrop, för det var ju helt nära kvarnen. Jonas sprang dit och hjälpte Walter upp.

- Vad har hänt, när Walter skriker så rysligt?

- Vargen! vargen! ropade Walter, och det var det enda han kunde säga.

- Vilken varg, sade Jonas. Inte ser jag någon varg.

- Akta dig, han är här, han har bitit ihjäl mig! jämrade sig Walter.

Då började Jonas skratta. Ja, han skrattade så, att skinnbältet kring hans mage hoppade och skakade.

- Jaså, sade han, var det den vargen? Var det den, som Walter skulle lugga och ta i nacken och kasta på ryggen, om han än sparkade aldrig så mycket? Se bara lite närmare på honom.

Det är ju vår gamle vän, vår egen beskedliga Caro. Jag kan väl tro, att han hittat ett ben av baggen vid rian. När Walter trummade, kröp Caro fram, och när Walter sprang, sprang Caro efter, som han ofta gör när Walter vill busa och leka. Hut, Caro, du skulle skämmas lite efter att ha skrämt en sådan stor hjälte på flykten. Walter steg upp, mycket häpen

- Hut, Caro, sade han, både glad och förargad, det var ju bara en hund. Om det varit en varg, skulle jag nog ha slagit ihjäl honom...

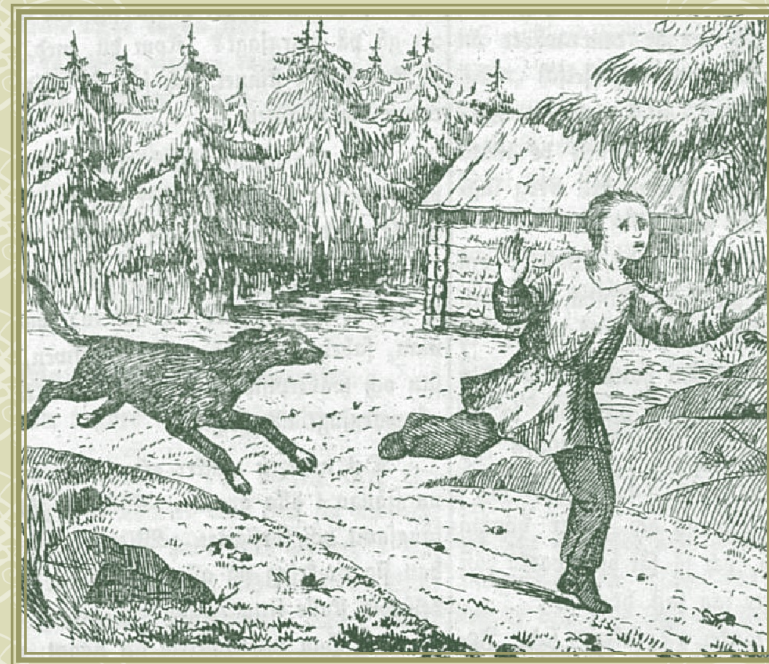
- Nej, hör nu på Walter! Lyd mitt råd och skryt en annan gång mindre, så utträtt du mera, tröstade Jonas, inte är ju Walter någon mes?

- Jag? Du skall få se, Jonas, när vi möter en björn. Det är så, ser du, att... Jag tycker liksom mer om att slåss mot björnar.

- Jaså, är vi där nu igen? Skrattade Jonas. Kära Walter, kom ihåg, att det bara är mesar, som skryter!

En riktigt tapper karl talar ej om sin tapperhet

Sagan bearbetad av personalen vid Nykarleby stadsbibliotek

Saga av Zacharias Topelius När Walter jagade vargar

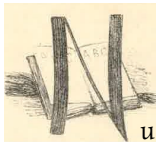
Första gången publicerad i Eos år 1856

Kulturveckan i Nykarleby år 2012

När Walter jagade vargar

av Zacharias Topelius

u var det strax före midsommar.

Walter hade hört att det fanns gott om vargar i skogen, och det tyckte Walter om. Han var otroligt tapper. När han satt i skolan bland kamraterna, eller när han satt hemma med syskonen, brukade han ofta säga:

- En varg är ingenting för mig, nog får de komma minst fyra!

När Walter brottades med Klas Bogenström eller Fritjof Wäderfelt och slog ner dem brukade han igen säga:

- Så här skulle jag göra med vargen! Och när han sköt en pil i ryggen på Jonas, så att det smattrade i fårskinnspälsen, sade han återigen:

- Så där skulle jag skjuta dig, om du vore en varg!

Visst tyckte somliga att han skröt en smula, den gossen. Men man måste väl tro honom, eftersom han själv sade det. Därför brukade Jonas och Lena säga om honom:

- Se där går Walter som skjuter vargar! Och andra pojkar och flickor brukade säga:

- Se där går den tappra Walter som ensam vågar slåss mot fyra vargar!

Ingen var mera övertygad än Walter själv. En dag gjorde han sig i ordning för att bli en riktig buse för vargarna. Han tog med sig sin trumma och sin tennsabel, som var något sönderhackad sedan han med otroligt mod högg sig igenom en hel fientlig armé av stickelbärsbuskar. Han glömde givetvis inte att beväpna sig med sin rovbössa, sin sprättbåge och sin väderpistol. Han hade en bränd kork i byxfickan, för att sota mustascher åt sig och en röd tuppfjäder, för att sätta i mössan och se grym ut. Dessutom hade han i tröjfickan en fällkniv med benskaft att skära öronen av vargarna med, efter att han slagit ihjäl dem. Han tyckte nämligen det var synd att göra dem så illa, medan de ännu var vid liv.

Det passade så bra, att Jonas for med säd till kvarnen, och Walter fick sitta på lasset, medan Caro sprang småskällande bredvid. Genast när de kom till skogen, såg Walter sig försiktigt omkring, ifall det satt några vargar i buskarna. Han frågade Jonas om vargarna var rädda för trumman.

- Det är de förstås, sade Jonas. Då började Walter trumma av alla krafter, så länge de for genom skogen. När de kom till kvarnen, frågade Walter strax, om där nyligen syntts någon varg i grannskapet.

- Ja tyvärr, sade mjölnaren. I natt har vargarna rivit ihjäl vår fetaste bagge inte långt härifrån, där borta vid rian.

- Jaså, mäntro de är många? frågade Walter

- Det kan ingen så noga veta, svarade mjölnaren.

- Det gör ingenting, jag frågade bara för att veta, om jag skall ta Jonas med mig. Nog rår jag ensam med tre, men är de flera, så kan det hända, att jag inte hinner slå ihjäl dem alla, innan de springer sin väg.

- Jag skulle i Walters ställe gå ensam, det är hederligare, menade Jonas.

- Nej, det är ändå bäst att du kommer med, kanske de är många.

- Jag har inte tid och dessutom är de säkert inte fler än tre, dem sköter nog Walter ensam, sade Jonas.

- Ja, visst gör jag det, men ser du, Jonas, om de är tre, så kan det hända, att en av dem biter mig i ryggen, och jag kunde då få mer besvär med att slå ihjäl dem.

Om jag bara visste, att de inte är fler än två, så skulle jag inte bry mig om det, för dem tar jag en i vardera handen och luggar dem värre, än mor Susanna gjorde förr med mig själv. - Jag tror helt säkert att de inte är fler än två, sade Jonas. De brukar oftast vara två, när de river ihjäl barn och baggar. Nog luggar Walter dem utan mig.

- Men ser du, Jonas, om de är två, så kan det ändå hända, att den ena slipper undan och biter mig i benet, för jag är inte så stark i den vänstra handen som i den högra. Nog kan du komma med och taga en duktig stake med dig, ifall de verkligen är två. Se, är det bara en, så tar jag i honom med båda händerna och kastar honom levande på ryggen, och så får han sparka bäst han vill, jag håller nog fast honom.

- När jag tänker rätt på saken, så är jag nästan säker på, att det är bara en. Vad skulle två göra med samma bagge? menade Jonas. Inte räckte han till mat åt mer än en.

- Men om du ändå skulle komma med, Jonas? sade Walter igen, ser du nog tors jag ta ihop med en, men jag är inte riktigt van ännu. Det kan hända, att han river håll på min nya tröja.

- Hör på nu, sade Jonas, jag börjar tro att Walter inte är så tapper, som folket påstår. Först skulle Walter ensam slåss med fyra, sedan med tre, sedan med två, sedan med en, och nu vill Walter ha hjälp mot den ena. Aldrig i världen går det för sig. Vad skall folket säga om det? Kanske de inbillar sig att Walter är en mes.

- Då ljuger de, sade Walter, jag är inte alls rädd, men det är roligare, när man är två. Jag vill bara ha någon som ser på, när jag klappar vargen, så att dammet ryker om pälsen på honom.

- Nå, då kan ju Walter ta mjölnarens lilla Fiken med sig. Hon får sitta på en sten och se på, sade Jonas.

- Nej, hon blir bestämt rädd, sade Walter. Och hur skulle det passa sig för en flicka att gå på vargjakt. Kom med Jonas, så skall du få skinnet, och jag är nöjd med öronen och svansen.

- Nej jag tackar, Walter kan behålla skinnet själv, sade Jonas. Nog ser jag nu, att Walter är rädd. Fy, skäms! Då fick Walter nog.

- Jag skall visa att jag inte är rädd, sade han, och så tog han trumman, sabeln, tuppfjädern, fällkniven, rovbössan och väderpistolen och gick helt ensam ut på vargjakt till skogen.

Det var en vacker eftermiddag, och fåglarna kvittrade. Walter gick mycket långsamt och försiktigt. Vid varje steg såg han sig omkring åt alla håll, om det händelsevis skulle smyga någon varg bakom stenarna. Han tyckte alldeles, att något rörde sig där borta i diket. Kanske var det en varg. Det är bäst jag trummar litet, innan jag går dit, tänkte Walter.

Brrrr, så började han trumma. Då rörde sig något igen... Koax! Koax! Och så flög en kråka upp ur diket. Strax fick Walter mod. Det är bra att jag har trumman med mig, tänkte han, och så gick han modigt vidare. Snart kom han allt närmare rian, där vargarna rivit ihjäl baggen. Men ju närmare han kom, desto hemskare tyckte han att rian såg ut. Den var grå och gammal. Vem vet hur många vargar som kunde gömma sig där! Kanske satt de där i en vrå, desamma som ätit upp baggen. Ja, här var det inte säkert alls. Inte en enda människa syntes i närheten. Det vore styggt att bli uppäten så här mitt på ljusa dagen, tänkte Walter, och ju mera han tänkte på det, desto fulare och gråare blev den gamla rian och desto värre kändes det att bli vargarnas mat.

- Skall jag vända om och säga att jag slogs med en varg och att han kom undan? tänkte Walter, fy, sade hans samvete, minns du icke att ljuga är den allra största synd både för Gud och människor? Ljuger du idag, att du har slagit vargen, så åter han bestämt upp dig i morgon.

- Nej, nu går jag till rian, tänkte Walter och så gick han. Men inte gick han alldeles nära. Han gick bara så, att han kunde se baggens blod, som färgade gräset rött, och några ulltappar, som vargarna rivit av det stackars kräket.

